

Ne garip vahşi karanlıklar içindeyiz..

Arkadaşlar 10 dk önce dağdan indim, dağdaki bir intibahımı sizinle paylaşmak istiyorum.. bir parçasını.

Akşam yatsı arasında köyün yukarısındaydım, ormanın içinde.. Her taraf zifiri karanlık. **Köyün tepesinden baktığım için bazı evler karanlığın içinde kaybolurken (yani yerlerini bildiğim için), orada tepede zahirde bir şey gözüküyor ama o vadide, oralarda evler olacak, mahalle olacak.**

Fakat evlerde ışık olmadığı için karanlık içinde bazıları kaybolurken bazı evler karanlığı nurlarıyla yırtmışlar.

Nurlarıyla hem kendilerini hem etraflarını aydınlatıyorlardı. Yani bazı evlerden de ışık geliyordu. Her taraf çok derin sessizlik, karanlığı da örtmüştü. Dağda bir başka karanlıktan bahsedeceğim size, yeni anladığım bir karanlık. Belki okumuşsunuzdur Risaleden de.. anlamamışım yani. Neymiş o karanlık ? Her tarafı çok derin sessizlik, karanlığı da örtmüştü. Şimdi anladım ki sessizlik de dehşet veren karanlıktır. İnanın, elimi gözüme soksam göremeyecek kadar karanlık vardı etrafımda.

Teselli için bir ses aradım belki beni benden çıkarır diye. Çünkü sessizlik çok dehşetli bir sestir. Evet, yanlış duymadınız. Sessizlik kadar dehşetli bir ses anlamadım, görmemişim, bilmiyorum şimdiye kadar. O kadar karanlıktı ki etrafım, ormanın içinde dolaşıyordum, parmağımı gözümün içirisine soksam göremeyecek kadar karanlıktı. İnanın bundan daha karanlıktı sessizlik sesi. Ne kadar dehşetliydi.. Aman Ya Rabbi..

Teselli için bir ses aradım belki beni benden çıkarır diye. Va esefa onlardaki garip sesler yani etraftaki garip sesler benim kimsesizlik vahşetimi artırdılar. Ses aradım ama etrafa dikkat ettim, garip garip mahlukların sesi vardı. Hele çakalın sesi.. yetimâne.. yaprakların. Şu anda duyduğunuz gibi gök gürültüsü vardı. Dehşeti daha çok artırdı. Kimsesizliği (derler ya «Allah kimseyi kimsesiz bırakmasın») kanıma kadar değil kemiğime kadar hissediyorum. Hani böyle bir tabir var «kimsesizliği kanıma kadar hissediyorum».. Hiç kimsem yoktu çünkü. Alakadar olacak, meşgul olacak hatırıma gelecek, teselli bulacak evlad-ü iyalim olmadığından.. Mal mülküm de yok. Hizmetten başka bir şey yok. Yani yalnızlığı taa kemiğime kadar hissettim.

Vahşi ormanın şırıltıları, güneşin yokluğundan zifiri karanlık. En mühimi de teselliye medar olacak sesin olmaması.. Şimdi anlıyorum ki; sessizlik de vahşi. Sessizlik de vahşi evhamın hadsiz karanlıklarına meded veriyor... Allah Allah. Beni dünyaya bağlayıp dünyevi bir şeyle ümit verecek kimseler de yoktu etrafta.. Sonra böyle acayip bir ağacın altında oturdum. Dedim ki: Ya Resulullah! Ya Resulullah! Ya Resulullah! Sen bu kadar kimsesizlik vahşi karanlıklarına nasıl dayandın.. İnanın Allah'dan başka bu karanlıkları kaldırıp ümitlerle dolduracak hiç bir şey ve kimse yoktu.

Gecenin bu saatinde ormanın içinde, yaprakların ve garip mahlukların hışırtıları insana o kadar dehşet veriyordu ki.. Ya kabir.. ya kabir ne olacak dedim. Hemen imdadıma hizmet-i İmaniye ve Kur'anienin şahsı manevisi geldi. Meğer bu kadar yokluklar: Yani karanlık bir, kimsesizlik ise başka bir garip karanlık. Sessizlik başka bir karanlık. Bak, bu araba sesi bile şu anda insana ümit veriyor. Çünkü şu anda köydeyim, indim aşağıya.

Ne garip vahşi karanlıklar içindeyiz..

Hemen imdadıma hizmet-i İmaniye ve Kur'aniyenin şahsı manevisi geldi. Meğer bu kadar yokluklar niçin vermiş Allah ? Mesela Peygamber (asm) doğmadan önce babasını, sonra dedesini, ufakken annesini, koruyan amcalarını..tek tek aldı biliyor musunuz ? **Cenab-ı Hakka hikmet lisanıyla sormuş (nasıl sormuşsa bilmiyorum, kitapta yazıyor) Cebrail (asm): ya Rabbi uğruna yarattığın şu kainatı ne için yalnız bıraktın ? Niçin yetim yaptın ? Allah Allah, Cebrail (asm) demek ki o da şefkatli.. Ne için, diyor, Habibini bu kadar yetim bıraktın ? Allah'ın (cc) hikmet lisanıyla verdiği cevap çok garip (hatırımında kaldığı kadar): Ya Cebrail, insanoğlunun tiniyetinde vardır ki zora kaldığı zaman en yakınından meded ister. Ben Habibimin her şeyini aldım ki zora kaldığı zaman anne-baba diye çağırmasın, Allah desin.**

Demek ki bu yalnızlıklar var ya korkunç, dibi yok ya.. Bu şimşeğin, gök gürlüsünün. Bak etraf aydınlanıyor, yağmur..acayıp. Vadilerdeki evler boş. Bir kaç tane evlerin ışıkları yanıyor etrafımda. Tanıdığım insanların çoğu yok. Yeni yetme gençler var biraz işte köyde kaç kişi varsa.. Onları da tanımıyorum. **Biliyor musunuz, insanlar içinde kendini yalnız hissetmek. Herkesin yanında, herkesin içinde kimsesiz olmak. Yani hiç kimse sana ümit vermiyor. Kimseyi tanımıyorsun. Tanıdıkların %90'nı inan ahirette. Herkesin yanında yalnız hissetmek. Bu kadar yalnızlıklar meğer Allah ile doldurmak içinmiş. Bardak boşalmadıkça yeni bir şey koyamazsınız..**

Siz bunu küçük provasını evde yapabilirsiniz. Mesela evli, çoluk-çocuklu olanlar evde alışmışsınız değil mi çoluk-çocuğa ? **Allah aşkına bir hafta çocuklar gittiği zaman çoluk-çocuğunuzun olmadığı, virane hale gelen eviniz ünsiyet vermesi gerekirken ne kadar vahşi.. vahşet veriyor. Çoluk-çocuk yok.. O zaman seni rahatsız eden çocuğun sesi bile sana ünsiyet verecek bir hale geliyor, arar olursun. Hakikaten sana ünsiyet veren evin vahşet yaymaya başlıyor.**

İnanın bana o hâletlerimi, bu anlattıklarımı şunun için yazdım: iman ve ümitten başka insanın içini dolduracak hiç bir şey yok. Barla 38'de geçiyor (hatırladığım kadarıyla): « iman ve Ümit gibi âli sermayem varken » diyor Hulusi abi. Tam kemiğime kadar hissediyorum. İman ve Ümit. Yani Allah ile ve ahiretle ümitli olmak.

Bu gün bir ders yapmıştık; kadere itiraz var, kadere küfür var, kadere isyan var.. «isyanım var kadere» vs diyor... **Fesuphanallah bir şimşek çaktı ki herhalde şimdi patlayacak.. Allahu Ekber. Bakara suresinde bunun hakkında münafıklar çok dehşet alıyor diyor. İnsan ne garip ya.. Bir sürü yalnızlıklar içinde. Ya sesi yeni tespit ettim. Sessizlik ne vahşetmiş.. Sessizlik ne kadar güçlü sesmiş. Her şey olabilir biliyor musunuz sessizlik ile vehim: aha öyle mi vs. Her bir garip yaprak sesi veya ağaçların altındaki farenin hareketi ne bileyim bir kuşun.. Senin vehmin farklı bir şeye sokuyor. Çünkü ortaya çıkan ses bir şeydir ama sessizlik her şeydir.**

Sessizlik vahşeti.. Ya kabir ? Amel yok, namaz yok, oruç yok, teheccüd yok.. İnsanoğlu ne kadar basit şeyleri mevzu ediyor. Böyle dedi, böyle gitti, şöyle oldu.. Ne karanlıkların içerisindeyiz de haberimiz yok. Üstadın tabiriyle sineklele uğraşyoruz. Dert mi yani seninkiler ? Yani bu mevzular karşında derdimiz mi var. En büyük dert insan olmaktır. Eğer sen kendini dert edinmezsen etrafındakiler sana dert olur. Basit şeylerle gömülüp gidiyoruz. Gömülüp kaybolmuşuz..